

Одлуком Наставно-научног вијећа Филозофског факултета Пале, Универзитета у Источном Сарајеву, број 735/22 од 5. 4. 2022. године, именована је Комисија за оцјену и одбрану урађене докторске дисертације кандидата мр Маријане Митрић под насловом „Јунакиње народних пјесама као ликови у савременој српској драми” (у даљем тексту: Комисија)¹ у сљедећем саставу:

1. др Саша Кнежевић, редовни професор, Специфичне књижевности (Српска књижевност), Филозофски факултет Пале Универзитета у Источном Сарајеву
2. др Бошко Сувајдић, редовни професор, Српска књижевност, Филолошки факултет Универзитета у Београду,
3. др Саша Шмуља, редовни професор, Српска књижевност и култура с компаративистиком и теоријом књижевности, Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци

Комисија је прегледала и оцијенила докторску дисертацију и о томе подноси Наставно-научном вијећу Филозофског факултета Пале Универзитета у Источном Сарајеву сљедећи

ИЗВЈЕШТАЈ **о оцјени урађене докторске дисертације**

1. Значај и допринос докторске дисертације са становишта актуелног стања у одређеној научној области

Докторска дисертација мр Маријана Митрић под насловом „Јунакиње народних пјесама као ликови у савременој српској драми” већ својим насловом указује на сложеност истраживачког поступка. Јунакиње српских народних пјесама припадају епици, а ликови, проистекли из тих прототипских назнака, драми, дакле, два различита књижевна рода, а да би дошло до њихове конвергенције неопходно је пронаћи заједничке упоришне тачке у текстовима различите провинијенције у којима се појављују. Сами женски ликови у српској народној епици нису до краја истражени као феномен, поготово нису протумачени у свјетлу савремених књижевнотеоријских промишљања. Да би уопште компаративна анализа била могућа неопходно је било дефинисати полазишно становиште ко и шта су јунакиње српских епских народних пјесама. Уз кориштење обимне и замамне литературе кандидаткиња је успоставила јасне премисе, а самим тим прецизне координате за даље истраживање.

Сам феномен српске народне епике као извора за савремене драмске текстове прије свега проблематизује питање жанра драма које чине корпус истраживања. Тешко је и скоро немогуће прецизно дефинисати појмове на основу постојеће литературе, што показује да је и други елемент из наслова рада поприлично нејасно формулисан у литератури. Двије проблемске ситуације из наслова условиле су да се сам рад књижевнотеоријски и књижевноисторијски усмјери у сасвим оригиналном правцу истраживања како би се дошло до очекиваних одговора.

¹Комисија има најмање три члана од којих најмање један није у радном односу на Универзитету

Суштински, значај и допринос докторске дисертације „Јунакиње народних пјесама као ликови у савременој српској драми” у односу на актуелно стање у научној области којом се бави, а која је замишљеном темом широка и комплексна, има више исходишних тачака. Управо кроз двослојност и неминовну двосмјерност истраживачког поступка кандидаткиња је настојала да обједини насловом назначене проблеме и на тај начин дошла до резултата који показује да ова докторска дисертација нуди нове одговоре који значајно доприносе даљем тумачењу ове проблематике.

2. Оцјену да је урађена докторска дисертација резултат оригиналног научног рада кандидата у одговарајућој научној области

Докторска дисертација „Јунакиње народних пјесама као ликови у савременој српској драми” резултат је оригиналног научног рада кандидаткиње у области поетичких, теоријских и књижевноисторијских истраживања. Оригиналног научног рада заснива се на претпоставци да ова тема до сада није била у овом облику резултат ниједне научне студије. Комплексност компарације женских ликова у два књижевна рода, у дјелима насталим у потпуно различитим историјским и друштвеним околностима, захтијевала је од кандидаткиње оригиналан приступ проблему и посебице специфично комбиновање различитих научних метода у остваривању тог задатка.

Код оваквих теза неминовно је прилагођавање уобичајених научних метода самом раду, а то захтијева висок степен оспособљености кандидата, како за самосталан истраживачки поступак, тако и за спремност за нов или барем зановљен приступ тумачењу. У највећој мјери кориштена литература могла је бити од помоћи као референца од које је кандидаткиња могла кретати у тумачење, што је од кандидаткиње захтијевало висок степен самосталности у дефинисању добивених резултата и напосе у формулисању закључака проистеклих из истраживања.

3. Преглед остварених резултата рада кандидата у одређеној научној области

1. „Сарајево у ратној поезији Републике Српске (1992–2000)“, *Наука и идентитет*, Зборник радова са научног скупа (Пале, 21–22. мај 2011), књ. 6, том 1, Филозофски факултет Пале, 2012, стр. 403–413.
2. „Временски дуализам у савременој српској драми“, *Филологија и универзитет*, Тематски зборник радова, бр. 1, Филозофски факултет, Ниш, 2012, стр. 496–512.
3. „Ратна поезија Дејана Гутаља“, *Значај српског језика и књижевности у очувању идентитета Републике Српске 1*, Филозофски факултет Пале, 2012, стр. 233–245.
4. (са Жељка Пржуљ) „Дјело Иве Андрића као подтекст у роману *Сила* Бранка Брђанина Бајовића“, *Иво Андрић и Балканското историческо битие*, Пловдив, 2–3 ноември 2012.г, Научни трудове, том 50, кн.1, сб. Б, 2013, стр. 190–203.
5. „Михизови чудни Југовићи“, *Наука и традиција*, Зборник радова са научног скупа (Пале, 18–19 мај 2012), Књига 7, Том 1, Зборник радова са научног скупа, Пале: Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет, 2013,

стр. 609–621.

6. „Ратана поезија Дејана Гутаља“, *Савремена проучавања језика и књижевности*, год. IV/ књ. 2, Зборник радова са IV научног скупа младих филолога Србије, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2013, стр. 225–233.
7. (са Жељка Пржуљ) „Живи палимпсести у савременој српској књижевности (на примјеру поетског и прозног стваралаштва Бранка Брђанина Бајовића)“, *Језици и културе у времену и простору 2: тематски зборник*; Нови Сад: Универзитет у Новом Саду – Филозофски факултет, 2013, стр. 281–290.
8. (са Мирјана Лукић) „Роман о трагању за идентитетом“, *Крајина: часопис за књижевност, науку и културу*, година XII, бр. 47–48, Бања Лука, јесен–зима 2013, стр. 321–330.
9. „Михиз о Ћопићу“, *Значај српског језика и књижевности у очувању идентитета Републике Српске II, Књижевни класици Републике Српске: Кочић и Ћопић*, Пале: Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет, 2013, стр. 363–379.
10. „Два романа о Сарајеву“, *Значај српског језика и књижевности у очувању идентитета Републике Српске III, Слика Босне и Херцеговине у дјелима савремених писаца Републике Српске*, Пале: Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет, 2014, стр. 275–291.
11. „Сарајево у ратној поезији Републике Српске (1992–2000)“, *Ратна књижевност Републике Српске*, Зборник радова, Пале: Филозофски факултет, 2014, стр. 443–459.
12. „Моћне жене у мушком свијету“, *Радови Филозофског факултета*, бр. 16, Пале: Филозофски факултет, 2014, стр. 353–367.
13. „*Краљевић Марко* Борислава Михајловића Михиза“, *Радови Филозофског факултета*, бр. 17, Пале: Филозофски факултет, 2015, стр. 483–505.
14. „Транспозиција народне баладе у савременој српској драми – *Хасанагиница* Љубомира Симовића и *Булоњска шума* (*Хасанагиница или La lociga de un hombra*)“ Мухарема Дурића, *Наука и евроинтеграције*, Зборник радова са научног скупа (Пале, 22–24. мај 2015), Пале: Филозофски факултет, 2016, стр. 247–261.
15. „У трагању за изгубљеним градом“, *ЛИК*, бр. II/3, Андрићград: Андрићев институт, 2016, стр. 157–163.
16. „*Хасанагиница* као предлојак за драмски текст“, *Наука и савремени универзитет 6*, Ниш: Филозофски факултет, 2017, стр. 177–187.
17. (са Мирјана Лукић) „Стварање и идентитет Вирџиније Вулф“, *Радови Филозофског факултета*, бр. 17, Пале: Филозофски факултет, 2017, стр. 223–229.
18. (са Жељка Пржуљ) „Дјело Иве Андрића као подтекст у роману *Сила* Бранка Брђанина Бајовића“, *Српска проза данас, Књижевно дјело Бранка Брђанина Бајовића/ Ћоровићеви сусрети*, Билећа: Српско просвјетно и културно друштво Просвјета, 2018, стр. 140–154.
19. (са Жељка Пржуљ) „Мртве приче као опомена живима (улога књижевности у формирању културе сјећања и памћења на примјеру романа *Дракулићи* Јована Бабића)“, *Србистика данас: српска филологија и национално страдање*, Бања Лука: Филолошки факултет, 2018, 108–121.

20. (са Мирјана Лукић) „Умијеће препознавања усменог у писаном“, *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књ. 66, бр. 3, Нови Сад: Матица српска, 2018, стр. 1013–1017.
21. „Српска народна књижевност у Босни и Херцеговини“, *Филолог*, X, бр. 19, Бања Лука: Филолошки Факултет, 2019, стр. 585–590.
22. „Ризница српског народног стваралаштва у Босни и Херцеговини“, *Годишњак Друштва чланова Матице српске у Републици Српској*, бр. 9, Бања Лука: Матица српска – Друштво чланова Матице српске у Републици Српској, 2019, стр. 101–118.
23. „Слика Београда у прози Мома Капора“, *Значај српског језика и књижевности за очување идентитета Републике Српске V: Српски језик и књижевност у БиХ и Србији*, Пале: Филозофски факултет, 2019, стр. 227–243.
24. „Сарајево у ратној поезији Републике Српске (1992–2000)“, *Српска вила, часопис за књижевност и културу*, бр. 52, Бијељина: Просвета, 2020. стр. 231–239.
25. „Слика Сарајева у роману *Пут за Санта Клару* Витомира Мартића“, у: *Савремени роман*, зборник радова, Андрићград: Андрићев институт, 2020, стр. 57–70.
26. „Сарајево у савременом роману Републике Српске“, У: *Значај српског језика и књижевности за очување идентитета Републике Српске VI: Насеља у дјелима српских писаца*, Пале: Филозофски факултет, 2020, стр. 65–85.
27. „Субверзивност наративног поступка у роману *Гордо посртање* Војислава Лубарде“, *Serbian studies research*, vol. 11, бр. 1, Нови Сад: Научно удружење за развој српских студија, 2020, стр. 199–213.
28. „Субверзивност наративног поступка у роману *Гордо посртање* Војислава Лубарде“, *Споменица академику Војиславу Лубарди*, Бања Лука: Академија наука и умјетности Републике Српске, 2020, стр. 157–171.
29. „Вриједан прилог историји српске периодике (Ласица, Бојана (2020), *Српска периодика у Босни и Херцеговини до 1918. године*, Пале: Српско просвјетно и културно друштво Просвјета)“, *Верзал: часопис за културну баштину и науку о књижи*, Бања Лука: Народна и универзитетска библиотека Републике Српске, Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци, 2021, стр. 250–252.
30. Библиографија драмских текстова инспирисаних српском народном пјесмом (1956–2020), *Библиотекарство Српске: часопис из области библиотекарства и библиотечно-информационе дјелатности*, vol. IX/X, бр. 9, Вишеград: Друштво библиотекара Републике Српске, 2021, стр. 146–166.

4. Оцјену о испуњености обима и квалитета у односу на пријављену тему (по поглављима)²

Докторска дисертација мр Маријане Митрић има 277 страница компјутерског текста стандардног прореда, организованог у седам поглавља: *Увод, Српска народна*

²Испуњеност обима и квалитета у односу на пријављену тему, нарочито, треба да садржи: аналитички и системски прилаз у оцјењивању истраживачког постављеног предмета, циља и задатака у истраживању; испуњеност научног прилазу доказивања тврдњи или претпоставки у хипотезама, са обрадом података

пјесма и савремена српска драма, Транспозиција српске народне пјесме у драмски текст, Женски ликови из народних пјесама у драмском контексту, Закључак, Литература, Прилози. Уводно поглавље је најкраће (4–7), и у њему се поред појашњења избора теме даје и преглед корпуса истраживања, као и истраживачких метода. У Уводу су појашњени шири и ужи предмет истраживања, као и основни циљ рада и основна хипотеза рада којом се претпоставља да женски ликови из народне епике представљају функционалне прототипове за формирање драмске радње у савременом драмском исказу. Представљајући значај истраживања кандидаткиња наглашава сложеност транспоновања из два културолошка миљеа и књижевна рода који подразумевају комплексност самог истраживачког поступка. Појашњавајући методе које су кориштене у изради тезе кандидаткиња настоји образложити не само избор и функцију, него и практичну сврху у изради рада.

Друго поглавље *Српска народна пјесма и савремена српска драма* је неминовно сегментирано на више одјељака. У почетном се темпорално одређује појам савремена српска драма и на основу литературе закључује да се за разлику од цјелокупне српске књижевности гдје се као почетна узима 1944. година, за драмско стваралаштво тај датум помјера на 1956. као годину у којој се заснива фестивал *Југословенске позоришне игре (Стеријино позорје)* и са награђеним комадом *Небески одред* Александра Обреновића, српска/југословенска драмска књижевност улази у сасвим нову фазу свог развитка. Потпоглавље *Дефинисање корпуса* подразумева појашњење избора драма које су предмет истраживања унутар знатно већег корпуса објављених драмских текстова, уз драгоцјено појашњење зашто се поједини текстови нису нашли у њему. Веома сложен проблем разматра се у одјељку *Питање жанра*. Сам термин и није баш у потпуности добро именован, али кандидаткиња на основу исцрпне подршке литературе појашњава зашто је он у фокусу њеног предузећа. И у овом одјељку на крају се појашњава зашто су поједини комади изостављени из корпуса.

Треће поглавље *Транспозиција српске народне пјесме у драмски текст* представља теоријску основу за исцрпне анализе које слиједе у наредном поглављу. Кандидаткиња упућује на чињеницу да се већ начином извођења епска пјесма на извијестан начин приближава драми или барем монодрами. Потврђивање ове тезе кандидаткиња започиње ставовима деветнаестовијековних научника Клода Форијела, Николе Томазеа, Адама Мицкијевича и Ватрослава Јагића, да би преко класичних проучавалаца народне књижевности Војислава Ђурића, Ненада Љубинковића и Хатице Крњевић дошла до занимљиве теорије Миодрага Станисављевића о релацији епске пјесме и драмског текста из његове студије *Епика и драма*.

Четврто, централно, поглавље дисертације *Женски ликови из народних пјесама у драмском контексту* састављено је из великог броја краћих и дужих фрагмената. У оквирном дијелу кандидаткиња настоји појаснити почетну тезу да су женски ликови у српској народној пјесми подударни њиховим позицијама у патријархалној заједници чији су и продукти. Кроз шири антрополошки кључ долази се до претпоставке да постоји неколико главних типова женских ликова у епским народним пјесмама на основу чега се касније разрађује свеукупна проблематика тезе. Први од њих је у наслову првог потпоглавља *Жена владара*. Не владарка, него жена владара, на основу чега се превасходно издвајају двије хероине – Царица Милица и Проклета Јерина. Након краћег функционалног крокија њеног епског лика Царица Милица се анализира као јунакиња већег броја драмских комада: трилогији

Милосава М. Стојадиновића *Цар Лазар, Царица Милица, Оливера султанија/(Деспот Стефан)*, *Косовске жртве* Драгољуба М. Јовичића, *Српска трилогија – Пронаст царства српског, Косово, Змај од Србије* и Издајник: *Парадоксан о Вуку Бранковићу* Миладина Шеварлића, *Бој на Косову* Љубомира Симовића, *Легенда о земљи Лазаревој* Миодрага М. Илића, *Лазар, велики кнез* Звонимира Костића, *Кнез Лазар* Ивана Студена, *Кнежева ужина* Радослава Савића, *Косовска вечера* Лазара Брајовића Станаја, *Повратак кнежевог сокола* Александра Ђаје, *Кнез Лазар* Добривоја Бошковића и *Кнегиња Милица* Добривоја Зечевића. Јасно да кандидаткиња неким комадима посвећује знатно више пажње, јер међу њима постоји знатна квалитативна разуженост из чега се родила и јасна потреба за једним потпоглављем у функцији закључка у коме се јасно показује да текстови Љубомира Симовића и Миладина Шеварлића и када је ријеч о женским ликовима доносе знатан квалитативни помак и искорак у ресемантизацији мотива и позиција јунака у односу на епски оквир.

У случају Проклете Јерине анализирана су два драмска предлошка: *Смедеревско благо* Снежане Кутрички и *Византијски аметист* Миладина Шеварлића. Уопште је занимљиво како тако сложен лик није послужио као знатнији предлошак савременим драмским ствараоцима. Општи закључак који кандидаткиња извлачи из овог поглавља јесте да ови комади само потврђују стабилност представе о Милице као узвишеној Српкињи, док се Јерина представља као трагична јунакиња.

Други одјељак четврте главе носи наслов *Љуба* и сегментиран је на више одјељака од којих први *Вјерна љуба* започиње сегментом о Хасанагиници. У питању је најпознатија и најпроучаванија српска народна пјесма, па је у фусноти дат преглед свих њених драмских и других адаптација. Централно мјесто заузима истоимена драма Љубомира Симовића која неспорно фигурира као својеврсна надоградња народне баладе те је кандидаткиња понудила и два текста који више реферишу према Симовићевој драми неголи народној пјесми. Посебно су занимљива два одјељка у којима се анализирају драме у којима се појављују ликови Младе Гојковице и Љубе војводе Пријезде. Све три јунакиње су у народној пјесми заправо безимене, али надрастају своје мужеве по којима су назване, а то је случај и у драмама са овим мотивом, с тим да је Симовићева интерпретација далеко надрасла све остале покушаје.

Идентичан је случај и са драмом *Бановић Страхиња* Борислава Михајловића Михиза, која заузима централно мјесто у анализама главе *Невјерна љуба*. Све остале драме подједнако се реферирају према овој драми колико и према Милијиној варијанти народне пјесме. Страхињиној љуби се у овој глави придружују и Видосава, жена која осим имена из народне пјесме у савремену српску драму са собом носи и све негативне етикеције познате из пјесме *Женидба краља Вукашина*.

Треће потпоглавље *Мајка* упућује на четири мајке из српске народне поезије: мајку Бановић Страхиње, мајку Југовића, Јевросиму и Омерову мајку. Оне са собом носе различит потенцијал из усмене традиције, али у драмама су, изузев Михизове Мајке Југовића, тек споредни ликови. Суштински Мајка Југовића у драми *Бановић Страхиња* и није лик него надлик, много више него што од онога што је у пјесми, а опет друкчије од онога што са собом доноси из пјесме *Мајка Југовића*.

Занимљиво да су два посљедња потпоглавља *Дјевојка* и *Сестра* знатно краћа од осталих, јер се жена у овим функцијама доминантно појављује као крајње епизодни лик, па чак када је у питању и сестра војводе Момчила.

У кратком, али функционалном закључку кандидаткиња подсјећа да је успостављена релација између народне пјесме и савремене српске драме фреквентна, али да та фреквентност не утиче знатно на квалитет, а поготово на оригиналност. Велике драме доносе и знатне драмске ликове, а најбоље од њих прије свега своју оригиналност додују новом и друкчијем приказивању женских ликова. У њима женски ликови из народне пјесме функционишу као архетипске назнаке, а не као парадигме и управо надоградњом тих ликова, прије свих Симовић и Михиз, остварују драмске саставе антологијске вриједности.

Поглавља 6 и 7 су узајамно повезана, јер би *Литература* била недостатна без вриједних прилога у поглављу 7: *Хронологија драмских текстова инспирисаних народном пјесмом од 1956. до 2020, Библиографија драмских текстова инспирисаних српском народном пјесмом (1956–2020) и Театрографија позоришних представа инспирисаних српском народном пјесмом (1956–2020)*.

Према свему докторска дисертација „Јунакиње народних пјесама као ликови у савременој српској драми” и обимом и квалитетом, како по појединим поглављима тако и у цјелости, испуњава захтијеве насловом детерминисане теме.

5. Научни резултати докторске дисертације

Примарни резултат докторске дисертације „Јунакиње народних пјесама као ликови у савременој српској драми” мр Маријане Митрић јесте чињеница да је савремена српска драма, заправо, знатно плодноснија женским ликовима од епских пјесама, односно, да су женски ликови у знатној мјери квантитативно надмашили свој предлошак. С друге стране закључак је да тако велики број драма насталих у релативно кратком временском периоду, поготово кад се он мјери временским распонем живота епске пјесме, нису донијели множину великих драмских ликова. Та диспропорција квантитета и квалитета последица је првенствено невелике вриједности драма у цјелости, поготово кад се самјеравају епским пјесмама које су у овом истраживању ипак биле сведене у антологијске размјере. Архетипске јунакиње српске епике у савременој српској драми заживјеле су у новом свјетлу само у оним драмама које су и саме представљале оригиналан принос српској књижевности. Нажалост, већина аутора уопште није ове ликове користила као архетипске назнаке, него као готове ликове које су транспоновали у сасвим нови литерарни локус што наравно није могло дати значајне резултате.

У драмама у којима су ове јунакиње главни или бар дјелотворни ликови аутори су извршили транспозицију која је подразумијевала знатну реконструкцију предлошка. Дrame у којима су епске јунакиње тек искон на основу којег је формиран цјелисходан драмски лик постају чак нови извор за њихово ново тумачење.

6. Примјењивост и корисност резултата у теорији и пракси³

Докторска дисертација „Јунакиње народних пјесама као ликови у савременој српској драми” вриједно је полазиште за сва будућа тумачења овог феномена. Поготово се односи на савремене књижевне теорије у чијем се кључу женски ликови само као ликови епских народних пјесама и не могу у цјелости функционално тумачити. Понуђени у новом прерађеном и дорађеном облику свакако су погодни за

³ Истаћи посебно примјенљивост и корисност у односу на постојећа рејешења теорије и праксе

нове оцјене. Оно што је веома значајно јесте да се на основу ове дисертације могу извући одређени типови јунакиња и додатно анализирати у друкчијем кључу. Дисертација може послужити и као полазиште за анализирање ликова насталих према архетипском предлошку јунакиња народних пјесама и у дугим родовима и жанровима савремене срске књижевности.

Важно је нагласити да ова дисертација представља одличан предлошак за потенцијалне театролошке студије на ову тему, јер је то сфера која није обрађивана овом студијом, али она сама по себи представља одличан извор за такву, иначе у науци недостајућу, врсту истраживања.

7. Начин презентирања резултата научној јавности⁴

Резултати рукописа докторске дисертације „Јунакиње народних пјесама као ликови у савременој српској драми”, кандидаткиње мр Маријане Митрић једним дијелом су презентовани научној јавности кроз саопштења на научним скуповима и конференцијама, те кроз објављивање радова у зборницима радова са научних скупова и у истакнутим националним научним часописима из области науке о језику и књижевности.

„Моћне жене у мушком свијету“, *Радови Филозофског факултета*, бр. 16, Пале: Филозофски факултет, 2014, стр. 353–367.

„Краљевић Марко Борислава Михајловића Михиза“, *Радови Филозофског факултета*, бр. 17, Пале: Филозофски факултет, 2015, стр. 483–505.

„Транспозиција народне баладе у савременој српској драми – *Хасанагиница* Љубомира Симовића и *Булоњска шума (Хасанагиница или La locura de un hombre)*“ Мухарема Дурића, *Наука и евроинтеграције*, Зборник радова са научног скупа (Пале, 22-24. мај 2015), Пале: Филозофски факултет, 2016, стр. 247–261.

„*Хасанагиница* као предлошак за драмски текст“, *Наука и савремени универзитет 6*, Ниш: Филозофски факултет, 2017, стр. 177–187.

„Библиографија драмских текстова инспирисаних српском народном пјесмом (1956–2020)“, *Библиотекарство Српске: часопис из области библиотекарства и библиотечно-информационе дјелатности*, vol. IX/X, бр. 9, Вишеград: Друштво библиотекара Републике Српске, 2021, стр. 146–166.

8. ЗАКЉУЧАК И ПРЕДЛОГ⁵

На основу свега предоченог у извјештају, Комисија закључује да докторска дисертација мр Маријане Митрић под насловом „Јунакиње народних пјесама као ликови у савременој српској драми” у свим елементима одговара предвиђеним узусима ове академске форме. Дисертацијом је показана стваралачка научна креативност, свестрана упућеност у историјат проблема, владање књижевним методима и способност њихове примјене, познавање књижевнотеоријске и

⁴ Наводе се радови докторанта у зборницима и часописима у којима су објављени (истраживачки проблеми и резултати предмета истраживања докторске дисертације)

⁵У закључку се, поред осталог, наводи и назив квалификације коју докторант стиче одбраном тезе

књижевноисторијске проблематике широког опсега, те посебно познавање најужег предмета истраживања. Почетне хипотезе досљедно и прецизно су аналитички образложене и синтетички заокружене у главним дијеловима студије. Дисертација представља значајан допринос расвјетљаваљу феномена транспоновања мотива из усмене у писану књижевност и као таква представља вриједан прилог српској филолошкој науци, а кандидаткињу Маријану Митрић препоручује за одбрану.

У складу са свим што је наведено, Комисија предлаже Наставно-научном вијећу Филозофског факултета Пале да прихвати овај извјештај и упути га на усвајање Сенату Универзитета у Источном Сарајеву, након чега би у законском року био одређен и термин усмене одбране докторске дисертације.

Мјесто: Пале

Датум: 26. 4. 2022.

Комисија:

1. Бошко Сувајџић, редовни професор, Српска књижевност, Филолошки факултет Универзитета у Београду, предсједник Комисије

---

2. Саша Кнежевић, редовни професор, Специфичне књижевности (Српска књижевност), Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет, ментор

---

3. Саша Шмуља, редовни професор, Српска књижевност и култура с компаративистиком и теоријом књижевности, Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци, члан Комисије

Издвојено мишљење⁶:

1. _____, у звању _____ (НО _____, УНО
_____,
Факултет _____ у _____, члан Комисије;
_____

---

⁶Чланови комисије који се не слажу са мишљењем већине чланова комисије, обавезни су да у извештај унесу издвојено мишљење са образложењем разлога због се не слажу са мишљењем већине чланова комисије (члан комисије који је издвојио мишљење потписује се испод навода о издвојеном мишљењу)